

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευριστάμενον υπό του Γραμματικού της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΓΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΒΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωταὶ δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.13

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Καυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις τὴν 3 Φεβρουαρίου 1904

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 5

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^{ου} ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

ΑΥΤΗ ΕΙΝΕ!

Αἱ λέξεις αὐταὶ αἱ ἡμίσειστοι καὶ κίτρινοίμενοι, τόσοσ ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν ὅσων ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐγράφησαν ὑπὸ τῆς ἰδίας τοῦ χειρὸς. Ἀπαράλλακτος ὁ γραφικὸς τοῦ χαρακτήρ! Καὶ ἂν τῷ ἔμενεν ἀκόμη ἀμφιβολία, πᾶσα ἀμφιβολία ἐξηλαίβθη, ὅταν εἶδεν εἰς τὸ τέλος τῶν γραμμῶν ἐκείνων μίαν ὑπογραφήν, — τὴν ἰδικήν του!

Ἀνέγνωσε καθαρώς τὰς λέξεις: «Μένω μὲ ἀγάπην», ἔπειτα μερικὰς ἄλλας, τὰς ὁποίας δὲν κατώρθωσε νὰ ξεχωρίσῃ, καὶ ἔπειτα: «Ἀρχιδιάδος Βώρκε», τὸνομα του! Τότε ἐπλησίασε τὸ χαρτίον εἰς τὸ ζώηρον φῶς τοῦ πολυελαίου, καὶ ἀνέγνωσε χωρὶς δυσκολίαν καὶ τὰς ἄλλας λέξεις, τὰς ὁποίας δὲν διέκρινε πρῶτα: Ὑπῆρχεν ἐν ὁ, ἔπειτα ἐν γράμμα σδυμένον, ἔπειτα ἐν δ, ἔπειτα ἐν ἦ δύο γράμματα σδυμένα, ἔπειτα ἕνα λ, ἐν ἄλλο γράμμα σδυμένον, ἢ κατάληξις ος καὶ ἡ ἀντωνυμία σ ο υ. . . Μὰ τί λέγει λοιπόν; . . . Θεὸς μου! εἶνε δυνατόν; . . . Πλησιάζει ἀκόμη περισσότερο εἰς τὸ φῶς, καὶ τῶρα ὀλόκληρος ἡ λέξις τῷ παρουσιάζεται, ὡχρὰ μὲν, ἀλλ' ὄχι τόσοσ ὡχρὰ, ὅσων ἔγιναν ἐξάφνα ἡ ὄψις τοῦ κ. Βώρκε. Ἡ λέξις ἦτο «ἀδελφός» καὶ ἡ φράσις ὅλη ἦτο αὕτη:

« Μένω μὲ - ἀγάπην,
ὁ ἀδελφός σου ΑΡΧΙ-
ΒΑΛΔΟΣ ΒΩΡΚΕ. »

Ὁ κ. Βώρκε ἐρρίφθη εἰς μίαν πολυθρόναν, διότι ἡ συγκίνησις τοῦ ἦτο τόσοσ μεγάλη, ὥστε δὲν ἤμποροῦσε νὰ στέκεται εἰς τοὺς πόδας του. Ἐξήτασεν ἐπὶ πολὺ τὴν ἐπιστολήν, ἐγύρισε τὴν σελίδα καὶ εἶδε τὴν ἡμερομηνίαν. Ἦτο γραμμένη πρὸ δέκα ἐτῶν, καὶ μερικαὶ λέξεις, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐφανέρωναν ὅτι περιέχει συμβουλὰς, παρακλήσεις, καὶ συγχρόνως ἀνακοινώσεις περὶ τῆς ἰδίας τοῦ φοιτητικῆς ζωῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Δουβλίνου.

Ὁ κ. Βώρκε μόνον ἕνα ἀδελφὸν ἐγνώρισε, τὸν Δόνουγον, ὁ ὁποῖος ἔκαμε διάφορους νεανικὰς τρέλλας, καὶ ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν, ὑπῆρξε διὰ τοὺς γονεῖς του—ἀποθανόντας πρὸ πολλοῦ,—ἀφορμὴ μεγάλων θλίψεων καὶ ἀνησυχιῶν. Διὰ πολλὰ χρόνια δὲν ἔδωκε κα-

νὲν σημεῖον ὑπάρξεως, καὶ ὁ κ. Βώρκε ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἀποθάνῃ. Τὸν ἠγάπα τρυφερώς, καὶ συχνὰ τὸν ἐνεθυμεῖτο μὲ λύπην βαθεῖαν. Καὶ ἰδοὺ ὅτι τῶρα, εἰς τὴν βαλίستان τοῦ κορασίου, ἀνεύρισκε τὴν ἐπιστολήν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχε γράψῃ πρὸ δεκαετίας, διὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸν ἀπόντα νὰ παραιτηθῇ τὰς τρέλλας του καὶ νὰ ἐπανέλθῃ ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγην,— καὶ τὴν ὁποίαν ἐπιστολήν, ὑπέθετεν ὅτι οὐδέποτε εἶχε λάβῃ ὁ ἀδελφός του.

Πῶς ἐξηγεῖτο αὐτὸ τὸ αἰνίγμα;

Μὲ τρέμουσαν χεῖρα ἐξηκολούθησε τὰς ἐρεῦνας του καὶ ἀνεκάλυψε παλαιὸν σημεῖωματάριον, ἐφαρμένον ἀπὸ τὴν χρῆσιν καὶ ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν, τοῦ ὁποίου ὄμως τὸ χρωμὰ θὰ ἦτο ἄλλοτε κοκκίνον.

Τὸ ἐκύτταξε μὲ κατάπληξιν. Ὡ, τὸ ἐνεθυμεῖτο κάλλιστα! Ὁ ἴδιος τὸ εἶχε προσφέρει κάποτε εἰς τὸν Δόνουγον, κατὰ τὰ γενεθλιά του, ὅταν ἀκόμη ἦσαν καὶ οἱ δύο παιδιὰ. Ὡ, πόσον ζωηρῶς ἐνεθυμεῖτο τὸ φαιδρότατον καλλικάρι, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ εἶχε χαρίσῃ! Κ' ἐνόμιζεν ὅτι ὁ ἀδελφός του εὕρισκετο τῶρα ἐκεῖ ζωντανός, ἐνώπιόν του, ὅτι ἦτο ἡ ἴδια ἐκείνη στιγμή, καθ' ἣν τῷ ἐνεχείριζε τὸ δῶρον τῶν γενεθλίων του...

Ἐξαφνα ἤνοιξε τὸ σημεῖωματάριον καὶ εἶδε τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ του, γραμμένον εἰς τὴν πρώτην σελίδα, μὲ τὸν παιδικὸν ἐκείνον καὶ ἀκατάστατον χαρακτήρα, ὁ ὁποῖος τοῦ ἦτο τόσοσ γνωστός. Καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς:

«Ὀνομάζομαι Δόνουγος Βώρκε, τὸ σημεῖωματάριον τοῦτο μού ἀνήκει.

«Καὶ τότε σὺν τοῖς ἄλλοις, μικροῖς τε καὶ μεγά-

«Καὶ τὴν ἐπανέφερε τρέχων ὡς τὸ τραπέζι.» (Σελ. 38, στ. γ'.)

αυτή των εκολάσεων, δεν είπα τίποτε.

Ο Μάκ-Αδάμ έφύρεσε τότε ένα σκούφον πανύψηλον, από δέρμα μαλλιαρόν, που θα έχωρθεσε μέσα του όλκληρον οίκογένειαν. Του έδωσαν ακόμη μία αν βλούζαν κόκκινην με χρυσά γαλόνια εις τα μανίκια, και έφανταζετο πλέον οτι εινε ο άραιότερος στρατιώτης της Μεγάλης Βρετανίας, και κατά συνέπειαν έλου του κόσμου!

Και όμως, ύστερ από όλίγον έγινε μελαγχολικός. Το κόκκινο ραβδί με το χρυσό μήλο που έκρατούσεν εις τα χέ-

— Είσαι πολύ ύψηλός, είπε και ο συνταγματάρχης. Έπειτα, συλλογίσου και τί θέσιν κατέχεις επί κεφαλής του συντάγματός μου, το ποσόν ακολουθεῖ το λοφίον του σκούφου σου! Έστερ από την ιδιότην μου θέσιν, επάνω εις το άλλογον εμπρός, η ιδιότη σου εινε η πλέον ζηλευτή. Διατί δεν εκτιμάς την τιμήν που σου εδώσαμεν;

— Την εκτιμώ, ειπεν ο Μάκ-Αδάμ, αλλά με στενοχωρεί. Ήθελα ακόμη να θαρώ το ταμπούρλο. Πώς φαίνεσθε, συνταγματάρχα μου, που δεν εκάματε ποτέ ταμπουρλίερης. Αν δεν ήταν αυτό, θα ήθε και σεις με την γνώμη μου.

— Τί να σου κόμω; ειπεν ο συνταγματάρχης. Τελος πάντων! Αφ' ου σου άρεση τόσο πολύ, αφ' ου δεν ειμπορής να κάμης διαφορετικά, σου δίδω το δικαίωμα να πέρνης τα ξυλάκια του ταμπούρλου, όταν έχης άδειαν εξόδου η περιπάτου. Άλλο τίποτε δεν ειμπορώ να σου κόμω. Και έτσι, βλέπεις, παιδί μου, παραβιάζω τον κανονισμόν.

— Μά... συνταγματάρχα μου... ξυλάκια χωρίς ταμπούρλο, τί να τα κόμω; ...

— Σιωπή! δεν θέλω άντιλογίες! διέκοψεν ο συνταγματάρχης, και εκάμε μεταβολήν.

Και τότε, ιδού τι φοβερών θέαμα είδαν οι άνθρωποι, οι όποιοι εκάμναν τον περίπατόν τους εις τας πλατείας και εις τα πάρκα της πόλεως:

Ο Μάκ-Αδάμ, αφ' ου πολύν καιρόν έσπασε το κεφάλι του να εύρη με τί τρόπον ήμπορούσε να χρησιμοποιήση τα ξυλάκια... χωρίς ταμπούρλο, έγινε σχεδόν τρελός. Παρεμόνευε λοιπόν τα μικρά παι-

διά τα άτακτα, όσα έννοούσαν να περπατούν μονάχα των και να μη πιάσουν το χέρι της μητέρας των η της νταντάς των, τα άρπαζε, τα έδανε μ' ένα λωρί από τα πόδια και από τα χέρια, και τα εκρεμοούσεν από τον λαιμόν του, άπαράλλακτα όπως άλλοτε εκρεμοούσε το ταμπούρλό του!

Και τότε.— πώ, πώ, τρομάρα τους! — με τα ξυλάκια, δεν τολμώ να σας είπω εις ποσόν μέρος του σώματός των τα εκτυπούσεν... Άλλά όχι βέβαια εις το πρόσωπόν των. Ρρρραταπλάν! πλάν! ραταπλάν!

Ειμπορείτε να φαντασθήτε τί φωνές έθγαζαν τα δυστυχισμένα άτακτα παιδάκια!... Έν τω μεταξύ όμως αι μεγάλοι αδελφάι έπαίζαν ήσυχα τας κούκλας των, και ακολουθούσαν φρόνιμα τον πατέρα των και την μητέρα των.

Άλλά ύστερ από όλίγον καιρόν, όλα τα παιδάκια έγιναν φρόνιμα, και εις όλην την πόλιν ο ταμπουρλίερης Μάκ-Αδάμ δεν ήμπορούσε να εύρη... ούτε ένα ταμπούρλο! Κανένα παιδί δεν έγύριζεν έξω μονάχο του. Και τα παιδ άτακτα, μόλις έβλεπαν από μακρυά τον πανύψηλον σκούφον, έσπευδαν να ύπακούσουν και να πιάσουν το χέρι της νταντάς των.

Αφ' ου είδε και άποείδεν, ο Μάκ-Αδάμ υπέβαλε την παραίτησίν του εις την Αυτής Μεγαλειότητα, την Βασίλισσαν της Άγγλιας. Η Βασίλισσα την έδέχθη, άλλ' επειδή ο Μάκ-Αδάμ είχε υπηρετήση τον στρατόν και την κοινωνίαν πολλά χρόνια, διάταξε να του εγείλουν σύνταξιν και να τον αφήσουν να ζήση όπου ήθελε.

Τότε ο Μάκ-Αδάμ εδιόλεξε μίαν μικράν και ήσυχον πόλιν της Ιρλανδίας. Άλλά και εκεί δεν παρέλειψε να προσφέρη τας υπηρεσίας του. Αφ' ου εδιέβρωσεν όλα τα παιδά, έγινε φανακόρος και άναπτε τα φανάρια χωρίς ξύλον— σημαντική οικονομία ύλικού δια τον δήμον!

Έπειτα τον έχρησιμοποίησαν εις τον Ζωολογικόν Κήπον να ευστριζή τας καμηλοπαρδάλεις, διότι δεν ύπηρεχεν άλλος άνθρωπος ύψηλότερος και καταλληλότερος δι' αυτό το έργον.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΤΗΝΟΣ

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

Έχω αδελφί μωρουδάκι Που ακόμα δεν μιλάει Τό γλυκό του στοματάκι Άδίακόπα γελάει.

Έχει γαλανά ματάκια Και τετράξανθα μαλλιά, Και ροδένια μαγουλάκια Που γεμίζω με φιλιά.

Κι' από χθές έχει ακόμα Τό χρυσό μου τ' αδελφάκι 'Στό τρανταφυλλένιο στόμα, Ένα κάτασπρο δοντάκι.

Την καρδιά μου πλημμυρίζει Άπό χθές τρελή χαρά, Και τό στόμα ψιθυρίζει Γ' λυκοτράγουδα φαιδρά :

— Τό μικρό μαργαριτάρι Πώςχει, φώς μου, μέρ' στό στόμα Έχει πιο μεγάλη χάρη Κι' άπ' τ' αληθινά ακόμα!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

Δεν τολμώ να είπω εις ποσόν μέρος του σώματός των τα εκτυπούσε.

ρια του, — το έμβλημα του νέου αξιώματός του, — δεν ήτο ίκανόν νάντικαταστήση τα ξυλάκια του ταμπούρλου, και ο Μάκ-Αδάμ έπληττε φοβερά που ήτο τώρα ύποχρεωμένος να διευθύνη μόνον και να ήσυχάζη, εν' ό πρώτα εκάμνε τόσον θόρυβον...

Έπήγιν εις τον λοχαγόν και τον παρεκάλεσε να του ξαναδώσουν το ταμπούρλο.

— Είσαι πολύ ύψηλός, απήντησεν ο λοχαγός' άλλ' αυτό δεν εινε δική μου δουλειά' πήγαινε να εύρης τον συνταγματάρχην.

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΟΤΟΡΙΑ υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

ΒΙΗ ΤΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ «ΣΙΜΟΝ ΒΟΛΙΒΑΡ»

Αναβιβάζου εις πεντακοσίας χιλιάδας τετραγωνικών χιλιομέτρων την έκτασιν των πεδιάδων της Βενεζουέλας. Αι πεδιάδες αύται, καλούμεναι υπό των έντοπίων Ι λ α ν ο ς, εινε όριζόντιοι, ύψαλοι, σχεδόν εις την έντέλειαν επίπεδοι. Μόλις εδω κ' εκεί σχηματίζουν λοφίσκους η λόφους, ύψόμεναι μόνον παρά τας ύψωσεις των όρέων. Τας άπερνούτους ταύτας έκτάσεις, πρασίνας κατά την εποχήν των βροχών, κιτρινας κατά την εποχήν της ξηρασίας, διασχίζει το μεγαλοπρεπές ήμικύκλιον του Όρενόκου.

Έν τούτοις, όσοι των επιβατών του Σί μ ω ν ο ς Β ο λ ι β α ρ έπεθύμουν να μάθουν περισσότερα περί του μεγάλου ποταμού, ήδύνατο να έρωτήσουν τους κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ και Βαρίαν, προθύμους πάντοτε νάπαντούν εις τας έρωτήσεις και να παρέχουν γεωγραφικάς πληροφορίας ακριβεστάτας και θετικάς.

Άλλα το αληθές εινε, ότι οι περισσότεροι δεν είχαν ανάγκην να έρωτήσουν τίποτε περί Όρενόκου, διότι πολλάκις είχαν ταξειδεύση δι' αυτό, άλλοι μόν έως το στόμιον του Άπούρη, άλλοι δε έως τον Άγιον Φερνάνδον του Αταβάπου. Ήσαν ώς επιτοπλίεστον έμποροι, πραγματευταί, μεταφέροντες τας πραγματείας των εις το έσωτερικόν η έξαγοντες αυτάς δια των ανατολικών λιμένων. Τα επικρατέστερα των έμπορευμάτων τούτων ήσαν κακάον, δέρματα, ξυλεία, μέταλλα, βάμματα, και τέλος ζάχα, διότι η κτηνοτροφία άποτελεί το κυριώτερον έργον των Ι λ α ν ε ρ ω ν, των διεσπαρμένων άνοτάς πεδιάδας.

Η Βενεζουέλα άνηκει εξ όλκληρου εις την ζώνην του ίσημεριού. Η μέση θερμοκρασία εδω περιλαμβάνεται μεταξύ των 20 και 30 βαθμών του εκατοπαθόμου. Άλλ' εινε μεταβλητή, ως συμβαίνει εις τας όρεινάς χώρας. Μεταξύ των παρακτίων Άγδων και των δυτικών, η θερμότης λαμβάνει την μεγαλητέραν έντασιν, ακριβώς δηλαδή εις τας χώρας αυτάς, τας όποιας διασχίζει η κοίτη του Όρενόκου, και εις τας όποιας ούδέποτε φθάνουν αι θαλάσσιαι αύραι, έμποδιζόμεναι υπό των όρέων.

Την ήμέραν εκείνην, υπό ούρανόν νεφοσκεπή, με άορίστους άπειλάς βροχής, οι επιβάται δεν ύπέφερον από ζέσθην. Έλαφρός ζέφυρος, άντιθέτως πνέων προς την διεύθυνσιν του άτμοπλοίου, τους έδρόσισε και τους άνεζωογόνη.

Ο λοχίας Μαρσιάλης και ο Παύλος, καθήμενοι εις το πρυμναίον κατάστρωμα, παρέτήρουν εδωθεν κ' εκείθεν τας

όχθας του ποταμού. Οι συνεπιβάται έφαινοντο αρκετά άδιάφοροι προς το θέαμα τούτο. Μόνον η τριάς των γεωγράφων έμελέτα τας λεπτομερείας, συζητούσα με κάποιαν ζωηρότητα.

Βεβαίως, αν ο Παύλος άπηθύνετο προς αυτούς, θα έλάμβανεν ακριβεστάτας πληροφορίας. Άλλ' αφ' ένός ο λοχίας, ζηλότυπος, άγριος, δεν θα επέτρεπεν εις κανένα ξένον νάνοίξη συνομιλίαν με τον άνεπίον του' αφ' έτέρου ούτος δεν είχε ανάγκην κανενός, δια νάναγνωρίξη βήμα προς βήμα τα χωρία, τας νήσους και τους έλιγμούς του ποταμού. Κατέχεν οδηγόν άσφαλέστατον: την έκθεσιν περί των δύο ταξειδίων, τα όποια είχε κάμη ο γάλλος Σαφφανζών, κατά διαταγήν του γαλλικού Υπουργείου της Δημοσίας Έκπαιδείσεως. Το πρώτον, τώ 1884, περιλαμβάνει τά κατά τον κάτω Όρενόκον, από της πόλεως Βολιβάρης μέχρι των εκβολών του Κάουρα, ως και την εξερευνησιν του σημαντικού τούτου παραποτάμου.

Τό δεύτερον, τώ 1886—87, περιλαμβάνει όλκληρον τον ρούν του ποταμού, από της Βολιβάρης μέχρι των πηγών του. Έπειδή η έλθεσις αυτή του γάλλου εξερευνητή ήτο συντεταγμένη μετ' έκτάκτου ακριβεσίας, ο Παύλος ελογάριαζεν ότι θα τω χρησιμεύση μεγαλώς εις το δύσκολον τούτο ταξειδίον.

Εινε περιττόν να ειπωμεν, ότι ο λοχίας, Μαρσιάλης, έφωδιασμένος με αρκετόν ποσόν ισπανικών πιάστρων, θα ήτο εις θέσιν να έπαρκέση εις όλας δαπάνας του ταξειδίου. Άλλ' εκτός των χρημάτων, δεν ήμέλησε να συμπαραλάβη και ειδη άντάλλαγις, — ύφασματα, μαχαίρια, καθρέπτας, υαλικά διάφορα και άλλα έργαλεία, σκεύη η κομποτεχνήματα μικράς αξίας, — τα όποια θα διηκούλυναν μεγαλώς τας μετα των Ίνδων και των Ίλιανών δασοληψίας του. Τάντικείμενα ταύτα έπλήρουν δύο κιβώτια, τοποθετημένα μετά των άλλων άπο-

σκευών, εις το βάθος του θαλαμίσκου του λοχίου, παραπλευρώς εις τον θαλαμίσκον του Παύλου.

Λοιπόν, ο Παύλος, με το βιβλίον ανοικτόν πρό των όφθαλμών του, παρηκολούθει δια προσεκτικού βλέμματος τας δύο όχθας, τας αντιπαρερχόμενας όλονέν. Εινε αληθές, ότι κατά την εποχήν εκείνην, ο συμπαλίτης του Σαφφανζών είχε κάμη το ταξειδίον δια πλοιαρίου ίστιοφόρου, διότι τότε ακόμη δεν ύπήρχεν άτμόπλοιον ούτε μέχρι του Άπούρη. Άλλά μήπως ήσαν του Άπούρη, ο λοχίας Μαρσιάλης και ο άνεπίος του, δεν θα ήναγκάζοντο

Ο Παύλος, με το βιβλίον πρό των όφθαλμών (Σελ. 41, στ. γ')

και αυτοί να καταφύγουν εις το ίδιον πρωτογενές μέσον συγκοινωνίας, το τόσον κοπιώδες και όχληρον;

Την πρώϊαν, ο Σί μ ω ν Β ο λ ι β α ρ διήλθεν εμπροσθεν της νήσου Όροκοπίκης, της όποιας αι φυτεΐαι εφοδιάζουν έπαρκώς την πρωτεύουσαν της έπαρχίας. Εις το μέρος τούτο, η κοίτη του Όρενόκου στενεύει μέχρις ένεάκωσίων μέτρων, αλλά μετ' όλίγον άποκτΐ πάλιν πλάτος τριπλάσιον. Από του ύψους της σκοπιάς του, ο Παύλος διεκρίνε καθαρώτατα την άπέραντον πεδιάδα, επί της όποιας όλλγοι μεμονωμένοι λοφίσκοι ύπήρχον.

Γάτριον — ή Αηδών της Ερήμου με τον Αγροπολογιώτατον — ο Έρμης με την Βασιλίδα της Ερήμου, Βρυθρόν Νέφος και Αηδήνα της Ερήμου — ο Ισημερινός του Κόσμου με Σέλενον τον Κεραυνό, Πριγκίπα της Μαγνησίας και Διοπτροπόδον — ο Λόγιος με τον Άρταριον, Κεντροί και Πειραικήν Άδραν — ή Παιδική Χαρά με την Αμυρδάν Λάμψην και Πληροψή Σελήνην — ο Παρθενών με την Μαγικήν Εικόνα (διὰ νανταλλάσων και τὰ δόματα των), Άρπυϊά και Πρίγκιπα της Μαγνησίας — ο Αόβητος των Νέστορος με την Ζουλέικαν, Πηθαγόραν τον Σάμιον και Έθριαν τον Υμνον — τὸ Ἑλληνοκέντρο Έδαφος με τον Ήλιον της Αήτης, Μενεξεδένιο Μπουκελάι και Άστρο Αρσάκι — ο Άγγελος της Εύτυχίας με την Ναυτοπούλαν της Άνδρου και Πρίγκιπα της Μαγνησίας — ή Κωπηλάτις Έδραν με την Καταρομάλλο, Άγγελον της Εύτυχίας και Υπερήφανον Λέοντα — ο Όριων με την Προσφιλή Ανάμνησιν, Αποπτύσαν Έλπίδα, Βουκοπούλαν της Δίφνης και Φιλομονον Τρυφον — ή Λαχική Μαργαρίτα με τὸ Άρθος του Ζακπειού, Διοπτροπόδον, Φωδην Μιγδόν και Καταρτίον της Παρασκίτης — ή Μέλλοσα Καλόγηρα με τὸ Παρασκίτικη — ή Μυστική Φωγή με τὸ Κρητιδόν Κάσανον — τὸ Τρομοσθόν Άστέρη με τὸν Παρθενώνα (του οποίου ζητεί και τέρματι.) Γωικήν Άκτιν και Όνον Νήσον — ή Αηδών της Αοιζίας με τὸ Πηγνόν της Ερήμου, Αποπτύσαν Έλπίδα και Ήλιον της Αήτης — τὸ Ζικ Ζακ με την Γωικήν Άκτιν, Λυτοπούλαν, Βιγίαν, Δίφνην και Έρδοτον Βασιανήν — ή Περθόσα Καρδία με τον Βασίλεα του Κατέρρου (του οποίου ζητεί και τὸ όνομα) — ή Άδρα της Κεραίας με τον Τρωάδα, Πένθιμον Κοπάριοσον (ὸν ζητεί τὰ όνοματα), Στεναγμόν του Άνέμου και Φωσφορίζουσαν Βάλασαν — ο Αεσιάρδαλις με την Ποιμενίδα της Δίφνης, Μικρόν Παπέα κχ Κόρην του Δάδα (ὸν ζητεί τὰ όνοματα) — ή Μαργαριτοπόρος με τον Αμυρδόνον, Τρομοσθόν Άστέρη και Ρόδον Απολλωνία — ο Νουταλός Έλληρ με τὸ Ρόδον της Αήτης, Λουδοῦδι του Βουνοῦ, Πισροδόφην και Νόμην του Ατλαντικού — ή Έλληνική Φοστανέλλα με την Χιονοκαπή Δίφνην, Ραγισμόν Βάλο, Άρσοφόρον Φλέβα και Άρρωδον Συρίκτραν.

Από ένα γλυκό φίλακι στέλνει ή διαπλάσις πρὸς τους φίλους της: Μαγνημένον Δάσος (δὲν ἀμφιβάλλω διὰ αἰ ἐνέργειαι σου διὰ σπυροῦν ὑπὸ ἐπιστολῆς: εἶνε λιπὸν ἀνώτερα πολὺ ἀπὸ τὸ προσωιν, τὰ εἰρενικά μυστοσημαία:;) Άρθος του Μαίου (ἔστειλα: ἔχω ἀκόμη ὀλίγους συνδρομητὰς εἰς τὴν πόλιν σου: ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖτε ἀρὰ γε νὰ διπλασιασθῆτε: δύσκολον εἶνε καθέναν νὰ ἐγγράψῃ ἀπὸ ἄλλον ἕνα;) Ταυρομάχον (ὑποθέτω διὰ ὁ ἀδελφός σου, ὡς γεωπόνος, δὲν θὰ δυσκολευθῇ νὰ εὔρη θέσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα: ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς εἶνε υἱὸς τοῦ Ιατροῦ: εἰς δια σου τὰ τετράδια εἰμπορεῖς νὰ γράψῃς τὰς ἰδίας ἀπαντήσεις.) Θωρακίτην (σ' εὐχαριστῶ θερμῶς: κ' ἐγὼ παρατήρῃ διὰ τὴν γράψῃς ὠραία ὄρατα, εἶμαι δὲ πολὺ εὐτυχὴς διότι τοῦτα, ὡς λέγεις, τὸ ὀφείλεις εἰς ἐμὲ.) Κεντροί, Σιωπηλήν Νόκτα [E] διὰ τὸ εὐχετήριον ποιητικῶν: πῶς; δὲν ἔλαβες ἀκόμη τὸ βραβεῖόν σου; σὺ τὸ ἔστειλε τὴν 13 Δεκεμβρίου: ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃθῃ, θὰ ἤρξητε μόνον εἰς τὸν δρόμον.] Μαγνημένον Φύλλον (δὲν εἰμπορῶ νὰ σου περιγράψω τὴν χαρὰν της Κιχῆς, ὅταν ἔλαβε τὰ πολλὰ καὶ ὠραία γραμματισμὰ που εἶχες τὴν καλωσύνην νὰ της στείλῃς θερμότητας εὐχαριστίας και διὰ.) Κόρην του Στραμποῦδος, Πειραικήν Αἶσαν, Συριανήν Αμαλόναν, Προφάα (χαίρω που θὰ λαβάνῃς μέρος και εἰς τοὺς Διαγωνισμούς.) Καρδιαν ὑπὸ Πέτραν (τώρα λοιπὸν περριμένα τὴν φωτογραφίαν σου.) Άγγελος της Αἰσθητικῆς [EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν ὁ

κ. Φαίδων ἐμαγευθῆ με αὐτὰ που γράφεις διὰ τὸν Νέον Δίωνα.) Φιλοπατρίδα Γάδα (ή νέα μας φίλη γὰ ἔλαβεν ἕξ τὰ φύλλα.) Ασπασίαν Δημητρίον, Ἑλληνοπούλαν, Διαφροσθεῖσαν Ἑλπίδα (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἔσπεδάμα: ἀλλ' ὁ νεός μας φίλος, διὰ νὰ λάβῃ ψευδώνυμον, πρέπει νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος: αὐτὸ πλέον τὸ ἔδωσα κανὼνα ἀπαράδεικτον, ὁμοί πολλὰ παρεξηγήσεις συνέβησαν.) Χυδρὴν Σουλδέτην (ἔστειλα: εὐχαριστῶ θερμῶς.) Άνδρέαν Δ. Σκόφρητην (εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιεύσω τὴν περί τοῦ λεξιμοῦ σου ἀγγελίαν, διότι σήμερον δὲν ἔχω τόπον.) Σιροκολεβάντην (ἔχι, ποτὲ δὲν εἶπα διὰ μ' ἐληομνήσας και πάντως ἐπαρμένα νὰ καταπατῆς, με τὴν ἰδίαν προθυμίαν και ἀγάπην.) Φίλαγγρον Ἑλληνα, Βάδερ Πάνουσι (ἀλλοπαγχαρὰ δὲν ἐπιτρέπεται παρὰ με ὀμοφύλου: ή Καρδία ὑπὸ Πέτραν εἶνε κορίτσι, ὁ δὲ Α. δὲν εἶνε πλέον συνδρομητῆς.) Έθριανον Ναπολεόντα, Ανοικταίτην Βραδύαν (ή ὅποια μοῦ εὐχεται πολλὰ: συνδρομητῆς: πρὸς ὄφελος μάλλον ἔκεινον παρὰ ἰδικῶ μου.) Λιακὸν Ὀρλιζοτα (ἔς ἐλπίσωμεν.) Πέτραν Σκαρδάλο, Πῶν του Ὀθρανοῦ (ὠραία και τὰ δύο.) Αεμιόνην (τὸ ἀνεύδιστον πολὺ χαριτωμένον και θὲ το δημοσεῖος.) Μαγικήν Εικόνα [EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν.) Νευρόπαστον, Μικρὸν Κατεργάρον (ἔγινες καλά;) Μελαγχολικήν Σεληνολάτρηδα, Θεοδώραν Χαλιμῆ (ἔχει καλῶς.) Ε. Δ. Χαετήκοστατην (με σὺ τὰ ἔστειλα ἀμέσως.) Νυκτοκόρακα (ἔχι δὲ τὸ ζήτημα των Συλλόγων ἐλύθη.) Λαχική Μαργαρίταν, Παρήγορον Άγγελον [E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν.) Αταβήρον Ρόδον [EE] και διὰ τὰ ὠραϊότατα περί μυστοσημαίων.) Κρητικὸν Κάσανον (χρῖμα που δὲν ἔχω σήμερον τόπον διὰ πληροφορίας.) Εἰρήνην Μεγαλόταν [EE] ἔχω ἐμπρὸς μου δύο ἐπιστολάς σου: τὰ εὐσημα εἶνε διὰ τὴν δευτέραν, εἰς τὴν ὅποιαν τῶσον ὠραία γυραφίσεις τὴν ψυχικὴν συν διάθεσιν ἔγνων τῶσον ἄδικον ἔχεις νὰ μελαγχολῆς, ὅστερ ἀπὸ τὴν σκληρὰν ἀπόλειαν που ὑπέστης: ἀλλὰ διὰ ἀμφιβάλλεις περί της ἰδικῆς μου ἀγάπης;) Μικρομένην Καρδοῦλαιν πῶς ἦτο δυνατόν νὰ λάβω τὴν ἐπιστολήν σου: και νὰ μὴν ἐτελέσω τὴν παραγγέλαι σου;) Τριγγαρίαν [E] διὰ τὴν καλλιτεχνικωτάτην ἐπιστολήν.) Καρλιαν Α. Ναδιν (νὰ μου φίλησῃ και ἀδελφάτικα.) Γ. Σ. Παπαθανασοπούλον (ἔχεις ψευδώνυμον: ἂν θέλῃς νὰ τὰλλάξῃς, ὀφείλεις νὰ συμμορφωθῆς με τὸν Κανονισμόν.) Κ. Η. Κατσιφῶν [EEE] ή ἐπιστολή σου με κτενοβουσία: με ἀνοικτὰς ἀγκύλας σὲ δέχομαι και σε ὀνομίζω παιδί μου: τώρα περιμένω νὰ μου στείλῃς πρὸς ἔγκρισιν και μερικὰ ψευδώνυμα.) Διορσίαν Γ. Μπαγδατοπούλον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἔσπεδάμα: εἶμαι κατευχαριστημένη ἀπὸ τὰ Ζακυνθινὸ-πούλα: μεγάλη κίνησις φέτος εἰς τὴν ὠραίαν πετρίδα των! ποτὲ δὲν εἶχα ἐκεῖ τῶσον συνδρομητῆς: εὐγῆ των!) Ἑλληνικήν Ναυαρχίδα κτλ. κτλ

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Γενουαρίαν, διαπαντήσω εἰς τὸ προσεχὲς.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΑΡΩΜΗ.

[Η λέξις λεπτὰ 10, διὰ ὅτ τὸς συνδρομητὰς μας λεπτὲ 5 μόνον. Ἐλέγαστος ἄρος 10 λέξεις, ὅλαθῃ και αἰ διέμας των 10 πληθυντικαί ὡς 10 λέξεις. — Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρογράφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐαγγέλιον και νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι της μεσημερίας της Δευτέρας: τὸ ἔσπεδάμα διὰ τὸ φύλλον του ἔγγιμονο Σαββάτου, ἄλλως μόνον διὰ τὸ μεδεσάμην.]

Παρακαλῶ τὴν Ἑλληνικήν Φοστανέλλαν, Ἐγγενῆ Καρδιαν, Άρθος Μαίον και Μαγικήν Εικόνα, νὰ μου στείλουν πρῶται Μ. Μυστικῶ με τὰ όνοματὰ των — Ναυτοπούλα της Άνδρου. (A. 11)

Συμπληρώσας τὸ Δεύκωμά μου, ὅλαθῃ διὰ δὲν ἀνταλλάσω Μ. Μυστικῶ. — Τυδέας. (A. 12)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰσοεῖς δεκατὶ μέχρι της 13 Μαρτίου

Ο γάμος των ἰσοεῖς, ἐπὶ τοῦ οποίου δὲν νὰ γράφω κατ' ἰσοεῖς των αἰ διαγωνισμῶν, πωλείται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φακέλλοις, ἂν ἴσκατος περιεχῇ 80 φύλλα και τιμῆται φρ. 1

56. Αεξίτητος.
Τὸ πρῶτον μου ψηφίον
Τὸ δευτερον θηρίον,
Τὸ σύνολον φατίζε
Και τρέφει και ἀξίζει.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κοινοκρίτου

57. Συλλαβογράφις.
Τὸ ἕνα εἶνε σύνδεσμος και ἕσον εἶνε τῆλλον.
Ἄν εἴπω ὅτι τ' ὄλον μου σ' εὐφραίνει, δὲν θὲ σφάλω.
Ἐστὴν ὑπὸ Ἀφροδίτης Η. Παπαθανασοῦλου

58. Τονόγραφος.
Τετράπων εἶνε θηλικόν, ὡς ἔχει ἂν τάφιστος,
Και ἰκτερικόν σωτήριον, εἰν τ' ὀννονιστος.
Ἐστὴν ὑπὸ της Σιχρόπου Φωδίας

59. Κεκρυμμένον Κυδολέξον.
1. Ἡ Κόρινθος, φημίζεαι διὰ τὴν σταφίδα της
2. Ἡ Πεντέλη μαρμαρῶν ἔχει μαρμαρῖα
3. Τὰ ὄνομα τιμῆ των ἀνθρωπων ή ὁ ἀνθρωπος τὸ ὄνομα;
4. Αἰγύπτιος ὁ Όσιρις ἦτο θεός.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως της Σπάρτης

40. Πυραμῖς.
+ Οἱ σταυροὶ ἀποστέλουν ἀρχαίαν θεάν.
+ * = Ἐπίρροια τόπου.
** + ** = Ρωμῆος διάσημος.
*** + *** = Ἀρχαίος ἱστορικῶς.
**** + **** = Πόλις της Συρίας.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπόστολου Σούλι

41. Μεταμόρφωσις.
Σὺ διὰ τεσσάρων μεταμορφώσεων εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ βοῦς;
Ἐστὴν ὑπὸ της Μικρῆς Διορσίαν

42. Ἀπροσδοκῆτον.
Ποῖον ἀνίωμα της Διαπλάσεως εἶνε ἄδύνατον νὰ λύσῃ;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μανωητόου Ἀπολλωνος.

43. Συλλαβική Ἀκροστοιχία.
Αἰ τρίται συλλαβαὶ των ζητούμενων λέξεων κατὰ σειράν ἀποστέλουν τῶνομα πολυτίμου λίθου:
1, Μέλος του σώματος. 2, Ἀρχαίος Βασιλεὺς 3, Ἐπίθετον χαρακτηρικόν ἀνθρωπων ἔχι πρῶτον. 4, Πόλις Ἑλληνική.
Ἐστὴν ὑπὸ της Ἀστυγῆτος

44. Ἑλλειποσύμφωνον.
εε - ε ασα ηει - ε α ειω
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρστοσταίου Ρόδοτος.

45. Γρῆφος.
Ἄν ἀρῇ ἔγεινα, ἦν ἔν ἴση.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βάσι της Σπάρτης.

Παρόραμα. Δὲν ἐσημειώθη κατὰ λάθος, διὰ τὸ Πρόβλημα του προηγούμενου φύλλον ἐτάλη ὑπὸ του Ἀρσοσθρόνον Μίθρα.

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικῶν Διακόνων του φύλλον 51
609. Ἀρτεμισιον (Ἄρτεμις, Ἴον.) — 610. Γαστήρ-ἀστῆρ. — 611. Ὁ Χάρος. — 612. ΔΕΥΚΩΣ 613. Η ΠΑΡΟΣ ΧΗΝ ΦΑΡΑ ΚΩΝΩΨ ΘΑΡΟΣ ΚΩΝΩΨ ΘΑΡΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑ ΧΙΟΣ ΤΕΡΨΙΧΟΡΗ ΚΕΡΥΓΡΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΣ ΑΝΑΦΗ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΚΟΝ 614. Τὸ ἔρος Ὀχη (ἔχι.) — 615-619. Τῆ ἀντάλλαγή διὰ της λέξεως σκιά σχηματίζονται σκιάς, Σκιάθος, ὀσπασκία, σκιάθον, σκίμαχῶ. — 620. ΟΘΩΝ (Ὀργῶν, Ὀφραῖ, Ὀρυγία, Ἰβρων.) — 621. Φασούλι. τὸ φασούλι γερμῶν τὸ σακχούλι. — 622. Τοχὺς: μουή ἀγάπη του λαοῦ.